TEKST EN FOTOGRAFIE
ARNO LINGERAK

PONTIAC BONNEVILLE

De kar van Kobus

Linda en Zjon ondernemen geen grote reizen met hun Pontiac Bonneville. Het zijn juist de ritjes in de buurt waaraan ze het meeste plezier beleven.

★

Ik heb de Bonneville nu vijf jaar, ik werd er toevallig eerder deze week door Facebook aan herinnerd. Ik hou van oude auto's en dan vooral van Amerikanen. Dat heb ik al sinds mijn vader me de foto van een Plymouth Fury liet zien, de auto die hij jaren daarvoor had gehad. Bij die Fury hoorden mooie verhalen. Zo is hij daarin in de jaren zeventig vanaf de camping, waar ze de vakantie doorbrachten, naar Artis gereden met drie volwassenen en zeven neven en nichtjes aan boord. Met tien man in een auto! Die Plymouth was ooit van een crimineel geweest en waarschijnlijk daarom is mijn vader er echt tientallen keren mee aangehouden om zich te legitimeren, soms meerdere malen per dag. Die foto en de verhalen zijn altijd blijven hangen. Jaren later, mijn vader was toen ziek, wilde hij nog eenmaal in een klassieker rijden. We zijn toen samen bij verschillende garages gaan kijken en uiteindelijk kocht hij een Opel Rekord uit 1966. Ik reed zelf een Chrysler Fifth Avenue in die tijd. Ook een mooie auto, met natuurlijk een V8 en een automaat erin. Hij was alleen minder groot dan deze, een 'beginners-Amerikaan' noemde ik dat altijd. Maar toen mijn vader overleed had ik ineens twee klassiekers die ik moest stallen en onderhouden. Ik reed niet heel erg veel en besloot dat twee te veel was. Door ze in te ruilen voor één Amerikaan zou ik een 'nieuwe' auto naar mijn smaak hebben, waarin de Rekord van mijn vader voortleefde. Dus ging ik op zoek.

Ik vond deze auto uiteindelijk online. De advertentie stond er net op, er stonden zelfs nog geen foto's bij. Puur op merk, type en bouwjaar heb ik aangegeven dat ik interesse had. Er werd me verteld dat de auto nog gespoten moest worden, er was schade geweest aan een portier. Toen ik uiteindelijk ging kijken, bleek de auto in mijn favoriete kleur te zijn gespoten, de kleur van de gitaar van Dave Grohl van de Foo Fighters. Ice blue metallic, zo staat deze kleur onder gitaarliefhebbers bekend. Ik vond de kleur en het model echt gaaf, die auto moest ik dus hebben. Nog voor de auto afgebouwd was, werd de koop gesloten. En wonderlijk genoeg heeft hij mijn auto's ongezien ingeruild. Het is een goede koop gebleken, in de afgelopen vijf jaar is naast het normale onderhoud alleen de startmotor er een keer uit geweest voor een revisie.

De klassieke 8-track-speler heeft een prominente plaats gekregen.

Een typisch Amerikaans jarenzeventiginterieur, met een dun stuurwiel, houten dashboard. Onder: zouden dergelijke hoofdsteuntjes echt nut hebben?

Deze Bonneville komt uit Texas en ik weet van de eerste eigenaar dat hij een sheriff was en erg gelovig. Dat is te zien aan de bumperstickers en op alle tapes die bij de 8-track-speler zitten staat gospelmuziek. The Gospel Ship, My Lord My Friend, dat soort titels. En hoewel het mijn muziek niet is, horen die tapes bij de auto en zit ik soms toch ongemerkt mee te neuriën. Het rijden is een belevenis. De auto is erg ruim, als ik na een rit weer in een gewone auto stap, is dat ineens heel klein. Laatst gingen we naar een muziekfestival in Rotterdam en zaten we met zes man in de auto, drie voorin en drie achterin, dat gaat echt gemakkelijk. Ook als we met de band op pad gaan is het ideaal, die kofferbak is echt enorm groot! En ik ben dan vaak de Bob: ik drink niets, de auto alles. Hij staat wat zuinig afgesteld en start daardoor niet direct, maar als hij op temperatuur is, loopt hij perfect. Maar het verbruik is evengoed nog 1 op 3,3. Verder moet je rustig de bocht door, voor je het weet breekt hij uit en ga je met piepende banden de hoek om. Voorzichtig sturen dus, qua formaat en gewicht ben je tenslotte met een kleine vrachtwagen op stap.

De auto staat altijd droog en veilig in de stalling, op zondag of in de avond als het goed weer is rijden we een rondje. Een ijsje halen, of tot voor kort naar het strand of een andere leuke plek om onze hond Kobus uit te laten. Als hij de auto zag, werd hij al vrolijk, dan wist hij dat we op pad gingen. Kobus is een paar weken geleden helaas plotseling overleden, als ik ga rijden en de ramen van de auto beslaan, dan zie ik overal de afdruk van zijn neus nog terug... De ramen worden dus voorlopig niet gepoetst. Vooral door al die herinneringen gaat deze Pontiac niet meer weg. Sterker nog: ik droom weleens van nog wat auto's erbij. Een Amerikaan voor elk doel. Een cabrio, een sportwagen, een busje....

★ De afdruk van zijn neus staat nog op de zijruiten ★

De eigenaars

NAMEN Linda Meester en Zjon de Bruin, 24/34 jaar, Opmeer
BEROEPEN Zangdocente/ eigenaar gitaarwinkel
TOEKOMSTPLANNEN Aan zo'n auto is altijd wel iets te doen. De motoren van de elektrische ramen hebben nu bijvoorbeeld onderhoud nodig, die gaan traag.

★

Weetjes

De naam Bonneville (naar de zoutvlaktes in Utah) werd voor het eerst gebruikt in 1954. Van 1959 tot 2005 was het een zelfstandig model. Er zijn stationwagons, cabrio's, coupé's en twee- en vierdeurs sedans leverbaar geweest. Vooral gedurende de jaren zestig was de Bonneville echt een hit voor Pontiac. De auto op deze pagina's is 5,43 meter lang, maar de grootste Bonneville stationwagons waren nog 40 centimeter langer en wogen ruim 2300 kilo.

Pontiac Bonneville

bouwjaar	1976
nieuwprijs	fl. 29.658,--
gemaakt van/tot	1959 tot 2005
geschatte waarde	€ 6000,--
topsnelheid	n.b.
acceler. 0-100	n.b.
gem. verbruik	1 op 3,3
motor	V8, 6550 cm³
max. vermogen	185 pk
max. koppel	427 Nm
transmissie	automatisch, drietraps, achterwielaandrijving
massa leeg	2176 kg

Fabrieksgegevens, voor zover te achterhalen

Kijk op Tube.com/autovisie